

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diakonissza főtestvér. — Laptulajdonos: Főbé Evangélikus Diakonissza Egyesület. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang“ gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. — Egyes szám ára 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

ÖNZÉS ÉS SZERETET.

Önzés lármásan csapkodni az ajtókat, tekintet nélkül másokra.

A szeretet gondol másokra.

Önzés a nekünk dolgozó munkásokat — anélkül, hogy nyomorúságukra, szegénységükre gondolnánk — váratni megérdemelt fizetésükre.

A szeretet gondol másokra.

Önzés másokon kitölteni haragunkat, szabad folyást engedni rossz hangulatunknak, anélkül, hogy meggondolnánk, mennyire megnehezítjük így az életüket.

A szeretet gondol másokra.

Önzés panaszkodni, gyakran egész kicsiny dolgok miatt s elfelejteni, hogy siránkozásunkkal súlyos terhet rakunk felebarátainkra.

A szeretet gondol másokra.

Az önző ember nem látja meg önmagától mások nyomorát, állandóan magával van elfoglalva. Önző emberek nem alkalmasak Isten országára. Másokért elveszíteni önmagunkat felséges előjog, az „én“ helyébe a „te“ szót helyezni krisztusi szeretet.

A szeretet gondol másokra.

Korsók Isten háztartásában.

A pohárszéken, vagy pedig künn a konyhában.

Isten háztartásában, Isten gyülekezetében sokféle edény van; nemcsak arany és ezüst, hanem cserépedény is. (I. Tim. 2:20.)

Díszes, faragott pohárszékekben gyakran látunk finom porcellán, vertarany edényeket, régiségeket, amelyek talán letűnt királyok pazar pompájú udvarának bélyegét viselik magukon. Megcsodáljuk az ilyen edényeket. Azonban, ha közelebről megtekintjük, legtöbbször porosak. Miért? Mert senki sem használja. De menjünk csak ki a konyhába, ott másfajta csészéket, korsókat találunk. *Sokkal egyszerűbbek bár, de naponként használjuk.* Tűzbe, vízbe tesszük. Nem hú képe-e ez Isten gyülekezetének? Te is Isten háztartásába tartozol. A pohárszéken állsz és csodáltatod magadat? Gyönyörűen beszélsz embereknek, sőt angyaloknak nyelvén, gondolataidat művésziiesen építed fel. Talán megcsodálják, mint a pók mesterművű szövését. *A pókháló azonban nem olyan háló, amellyel örökkévaló lelkeket halászhatnál.* A pohárszéken állsz, vagy pedig künn a konyhában? Használható vagy-e szomjazók üdítésére, éhezők megelégtetésére?

Jézus szolgai formát vett fel. Mélyre szállt. Megalázta magát. Nem azért jött erre a világra, hogy megcsodáltassa magát, hogy Néki szolgáljanak, hanem, hogy életét áldozza váltságul sokakért.

Hasonlítasz-e hozzá? Szívesen foglalod-e el helyedet az utolsó sorban, ahol szolgálhatsz másoknak? Pál apostol azt mondja magáról: *»Mindeneknek szolgájává lettem.»* (I. Kor. 9:19.) Kicsoda

Apollos és kicsoda Pál? *Szolgák!* (I. Kor. 3:5.) Mesterük kezében vannak. Számunkra sem létezik ennél jobb hely: a Mester kezében. De csak akkor vagyunk ott, ha az Ő akarata szerint használhat bennünket. Azokat a korsókat, amelyek az Ő kezében vannak, az Ő Ur használja.

A pohárszéken állsz, vagy pedig künn a konyhában?

Vidám és szomorú korsók.

Isten háztartásában megkülönböztethetünk vidám és szomorú korsókat. Kétféleképpen láthatjuk a különböző dolgokat. Két beteget kérdeztek meg hogyléte felől. Az egyik azt mondta: *»Hála Istennek, ma sokkal jobban vagyok!«* A másik: *»Tegnap nagyon rosszul voltam!«* — Két korsó jár naponként ugyanahhoz a forráshoz. A szomorú így panaszkodik: *»Bármennyire megtelek naponként, másnap ismét üres leszek.»* A másik vidáman feleli: *»Milyen jó dolgom van! Naponként mehetek megmerülni a forráshoz.»*

Örölsz-e annak, hogy szolgálhatsz? Hogy Isten eszközként használ — ha a legkisebb is a legutolsó helyen is —, vagy pedig csak azért szolgálsz, mert kötelességed? Ha nem örömmel teszed, hamar belefáradsz, mert az Urnak öröme tesz erőssé. Vidám, vagy szomorú korsó vagy?

A korsó mások felüdítésére telik meg újra, meg újra. Krisztus vérének utolsó cseppjét is érettünk ontotta. Szegénnyé lett azért, hogy mi meggazdagodjunk. Kész volt éjjel és nappal, és kész még ma is, szolgálni a nyomorultaknak, szomjazóknak, megszorodottaknak. S az a gyülekezet, melynek Ő a Feje — kész-e?

Ha a korsód üres, nincs mit

adj másoknak. Miért áll üresen olyan sok korsó? Ahhoz, hogy megmerülhessen a forrásnál, *mélyre kell hajolni*. Sokan állnak magasan s azért kell üresen maradniok.

Hajoljunk mélyre üres szívvel, szabadon a forrásnál s vegyünk kegyelmet kegyelemért, — hogy másoknak adhassunk.

★

Samaritánus hordárruhában.

Az utcán összeesett egy férfi. Hamarosan nagy csődület támadt s kíváncsian nézték a hideg kövön fekvő, vergődő embert. Most egy úr lépett oda s hangosan kiáltotta: »Fogják meg azt a szegényt s vigyék be a házba. Azzal, hogy itt nézik, még nincs segítve rajta!« — »Rögtön, uram«, — felelte egy hordár, »de akkor szintén jöjjön velünk. Ha a magunkfajta ember egy idegen házba bemegy, nem hallgatják meg, de az ilyen előkelő úr szavára sokat adnak.« A hordár felemelte a beteget s az úr nyomon követte. Amikor az egyik házban sikerült lefektetni, az úr távozni akart, de a hordár nem engedte: »Nem úgy, uram! A magamfajta ember abból él, amit keres, fizesse ki a tartozását.« Az úr elnevette magát, 2 pengőt adott a hordárnak és menni akart. De az ismét visszatarította. »Az adósság ugyan kifizetve, de még mindig nem értünk a végére.« Odaadta a pénzt a betegnek és azt mondta: »Látod, öreg barátom, ezt a pénzt egy hordár adja néked, akinek hét gyereke van. Nézzük, mit adnak a többiek. Azzal, hogy itt nézik, még nincs segítve rajtad.« Az adakozás megindult. A végén az úr meg a hordár hét gyerekét is

meg akarta ajándékozni, de a hordárruhát viselő samaritánus ad-digra már eltűnt.

Fordulat.

Együtt mulattunk egy éjjel. Feleségeinkről beszélgettünk. Mindenki talált kifogásolnivalót a saját feleségén.

»Én csak jót mondhatok az enyémről« — jegyeztem meg. »Meg akarjátok próbálni? Ha most, éjnek idején hazamennénk s azt mondanám, Mária, főzz azonnal mindnyájunk számára kávé, meglátnátok, panaszzó nélkül tenné!«

»Ezt megnézzük!« — határozta el a társaság. Felkerekedtünk s nagy zajjal hazafelé vettük útunkat. Az ablak sötét volt, feleségem már aludt. Éjjeli nyugalmából zavartam fel, de ő barátságosan nyitott ajtót.

»Rögtön főzz a barátaimnak kávé« — adtam ki a parancsot. Szó nélkül lámpát gyújtott, helyet kínálta meg a vendégeket, aztán kiment a konyhába kávé főzni. Nemsokára visszajött a párolgó, friss kávéval. Barátságosan, mint mindig, terítette meg az asztalt. Barátaim lassankint mind csendesebbek lettek. Egyik a másikra nézett és nagyon szégyelték magukat. Kényelmetlenül érezték magukat. Szívükben a jó kerekedett felül. Később beismerték, hogy ilyen nyomorultnak még sohasem érezték magukat, mint ebben az órában.

Hamarosan eltávoztak. Én is lefeküdtem. Akkor még nem tudtam, mennyit küzdött ezen az éjszakán feleségem a lelkemért. Nem tudtam azt sem, hogy milyen közel van a szabadulás.

Nem sokkal ezután bibliaórára hívtak. Az Ige megragadott s győzött az Ur. Békességet találtam Istennel.

HELYETTÜNK.

»Bennünket Isten innen messze hív.
Megyünk az úton engedelmesen.
Megyünk, az ekeszarván a kezünk.
Megyünk és nem tekintünk vissza sem.
Megyünk: előttünk végtelen ugar.
Viszünk újélet-termő magvakat.
Verejtékünk a zord ugarra hull.
Megyünk és hisszük hogy áldás fakad.
Es felvirágzik, amit elvetünk.
Megyünk, vetünk. Az Ur ezt bírta ránk.
De jaj, a mi szerelmes nemzetünk,
édes hazánk!

Megyünk és nem tekintünk vissza, de...
ugar... ugar mögöttünk is marad.
Jó volna szántani, vetni bele
új élet termő égi magvakat.
Látni a sarjadást. Esdő kezünk
felemelni esőért, melegért,
s ajkunkon hála szent zsolnáival,
izmos kedvvel aratni, ha megért.
De Isten így akarja: elmegyünk.
Vár más világok bús ugarja ránk.
De jaj, a mi szerelmes nemzetünk,
édes hazánk.

Indulni kell, vissza se nézni. Ó,
még egy kérdés, nincs több, mi
visszatart:

akik itthon maradtok, annyian,
törjétek helyettünk is az ugart.
Sebekbe, barázdákba szent magot
kérünk, mihelyettünk is vessetek.
Es mihelyettünk is szolgáljatok
és mihelyettünk is szeressetek.
Ó, mi megéreznénk azt messze is,
a boldog dalt odáig hallanánk,
ha Krisztus termőföldje lenne itt
édes hazánk.«

»A szívünk feldobog, míg hallgatunk,
Isten áldottait, küldötteit.
S ígér a szívünk, ígér a szavunk.
Bár minden Krisztusnak teremne itt!
Akarunk ugart törni, vetni és
végig megállni verejtékesen.
Eke szarvára tenni a kezünk
és nem hátrálni meg egy percre sem.
S köszönjük, hogy ti mentek. Messzire.
Vészek leskódnak ott, ezer bajok.
Az a panaszos pogány pusztaság,
felénk sajog.

Ti helyettünk is mentek. Egető,
reményleperzselő, kemény napon.
Helyettünk is álljatok a veszélyt
zord, Krisztus-prédikáló úton.
Helyettünk vérzik a ti lábatok
durva göröngyök, sebző tövisek.
Egi örömhír aranymagvait
messze földre helyettünk viszitek.

Ó, mi veletek küldjük a szívünk
s útítársatokul áldást, imát.
Hisz a panaszos, pogány pusztaság
felénk kiált.«

T. E. d. p. t.

**A ti munkátok nem hiábavaló
az Úrban.**

Egy gyülekezeti diakonissza látogatásai közben, nyomorúságos hajlékban egy 8 év körüli süketnéma, hülye, inkább állathoz, mint emberhez hasonló gyermeket talált, aki mikor a testvér belépett, állati hangokat hallatva, bujt rongyai közé. A testvér akármit csinált vele, nem nézett fel többé. Nagy szánalmat érzett a szegény gyermek iránt. Mitévő legyen? A szomszédoktól megtudta, hogy az anya egész nap dolgozni jár s a szegény, nyomorult gyermek, számára csak terhet jelentett. Az Urat hívta segítségül és hozzáfogott a szoba alapos kitakarításához. Felsúrolta a padlót, következő nap kimosota a ruhát s vacsorát főzött a hazatérő anyának. A gyermek napról-napra jobban felmelegedett. Már azt sem bánta, ha a testvér rámosolygott s megsímogatta, elvette kezéből az ételt. Amikor mindent elvégzett, odaült a gyermek ágyához, énekelt neki s beszélt a hú Megváltóról. Vajjon megértette-e a gyermek?

Egyszer Jó-Pásztor képet adott neki: »A Megváltó így tart a kezében téged is!«

A gyermek örömmel nyult a kép után s szívéhez szorította.

Mikor a testvér néhány nap múlva szokott látogatására indult, a gyermeket halva találta. Arcán boldog mosollyal pihent a Megváltó karjaiban. Merev kis kezében, szíve fölött, ott szorongatta a Jó Pásztor képét.

P. I. d. t.

Csak külsőleg.

Gazdag embernél tettem látogatást. Ugy látszott, nagyon kegyes, vallásos ember. A napot áhítattal kezdte és egész családja jelenlétében így imádkozott: »Uram, Istenem, adj kegyelmet és őrizz meg a bűntől a mai napon. Add, hogy az az indulat legyen bennem, amely Jézus Krisztusban volt. Töltsd ki szeretetedet szíveinkbe Szentlelked által!« Azt gondoltam: »Micsoda buzgó keresztyén ez!«

Körülbelül egy órával később a gazdasági udvarban jártam, s halottam ugyanezt a férfit haragosan lármázni, alkalmazottait szidni és ócsárolni. Türelmetlen volt és indulatos.

»Igazán bosszantó! Állandóan ingerelnek«, — mondotta.

Néhány percig hallgattam, aztán így szóltam: »Nagyon csalódottnak érezheti magát.«

»Csalódottnak?«

»Igen. Azt hiszem, nagy és értékes ajándékot várt ma, és az ügylátszik nem érkezett meg.«

»Ajándékot?« A fejét rázta, mintha azt mondaná: »Mit beszél itt ez az ember?«

»Hallottam ma reggel erről az ajándékról beszélni.«

»Uram, ön álmodik, eszembe sem jutott még ma semmiféle ajándék.«

»Talán nem jutott eszébe, de mégis beszélt róla s azt reméltem, hogy amíg itt vagyok meg fog érkezni.«

Emberem haragudni kezdett. Jobbnak láttam most már világosan beszélni. »Ma reggel azért imádkozott, hogy Isten őrizze meg a bűntől s ajándékozza meg olyan lelkülettel, amilyen Jézus Krisztusé volt. Nem ön lepődött volna meg legjobban, ha imádsága

meghallgattatásra talál? Ha azt érezte volna, hogy csendes, szelíd, szeretetteljes lélek lesz urrá a szíve és indulatai fölött? Ijedtében talán arra gondolt volna, ha kérése csakugyan teljesedik és mennyei lelkülettel telig meg, hogy a halál órája közelgetett el.«

Nem szívesen hallgatta, de én bizonyosságot tettem és magam is tanultam az esetből. — Milyen szomorúságot okozunk az Urnak azzal, hogy kegyes imádságokat küldünk fel hozzá az égbe, amelyekre mi magunk sem várjuk komolyan a meghallgattatást s bűnnel teli »kegyes« életünkkel botránkoztatjuk embertársainkat.

Látható keresztyénség.

Egy tengerészkapitány megkérdezett egy pogányt, mi indította arra, hogy keresztyénné legyen. »Talán egy könyv, vagy valamely prédikáció serkentette a megtérésre?« »Sem könyv, sem prédikáció« — felelte a megszólított. »Három ember segített el ide: egy tolvaj, aki már nem tolvaj, egy iszákos, aki már nem iszik s egy verekedő, aki többet nem verekszik. Mind a hárman az evangéliom által lettek más emberekké. Ezt láttam, s elhatároztam, kikutatom ennek az erőnek a titkát. Hála Istennek, meg is találtam.«

A csodálkozó kapitány még egyszer megkérdezte, hogy dehát az evangéliumot hallotta-e? »Nem hallottam, de láttam. Ismertem egy másik embert, aki réme volt egész környezetének. Veszedelemes volt, mint egy vadállat, azonkívül ópiumszívó. De amikor a keresztyének Jézusa megtalálta, szelíd, becsületes ember lett, s az ópiumszívást is abbahagyta.«

K Ü L M I S S Z I Ó.

Nyelvtanulás az őserdőben.

(Hoffmann missziói felügyelő tapasztalataiból.)

(Folytatás.)

Reggelig vártam hiába. Másnap azután felkerestem az emberemet s komolyan szemére vettem, hogy cserbenhagyott. Nem csodálkozott, egyszerűen csak ennyit felelt: »Másé volt a fülem, nem a tied. Azért nem mehettem. Vérbeli barátom számított a fülemre, azért nem mehettem.« Ekkor észrevettem, hogy amit hallok, az tulajdonképen az *engedelmeség* körülírása. Akié a fülem, annak kell engedelmeskednem. S hálás voltam, hogy megtaláltam az engedelmeség kifejezését, ha egy éjszakai virrasztás s egy keserves csalódás volt is az ára.

Sokáig kerestünk eredmény nélkül jó kifejezést a *hitre*. Ekkor egy bennszülött keresett fel és megkérdezett: »Láttad-e az Ur Jézust?« »Nem láttam.« »Akkor bizonyosan látta az apád?« Erre is kénytelen voltam azt felelni: »Ő se látta.« »Akkor bizonyosan a nagyapád?« »A nagyapám se.« »Hát volt az Ur Jézus a te országodban?« Erre is tagadó választ adtam. »De akkor hogy beszélhetsz te Jézusról, hogyan mondhatod el nekünk történeteket róla, ha nem láttad sem te, sem az apád, sem a nagyapád, s ha nem is járt a te országodban?« — kiáltott fel a bennszülött. S én azt feleltem neki: »Barátom, amilyen igaz, hogy a nap odafent ragyog az égen, olyan igaz az is, hogy az Ur Jézus itt van.«

A férfi gondolkozva elment, de egy kis idő múlva újra megjelent

és azt mondta: »Hoffmann, most megértettem, mit akartál mondani. Ugy-e, a szemed nem látta Jézust, apád és nagyapád szeme sem, de a szívetek látta.« »Ugy van, kedves barátom, a szívünk látta Jézust.« — S később, amikor már elment ez a férfi, villant át agyamon, milyen csodálatos körülírása lehetne ez a hitnek. S azontúl, ha a Jézusba vetett hitről beszélünk, ezt a kifejezést használtuk és az emberek nagyon jól megértették, miről van szó.

Ugyanilyen nehéz volt kifejezést találnunk a *reményre*. Sajátos módon kaptam ajándékba annak a körülírását is. Amikor másodszor kerültünk útra Uj-Guineába, három gyermeket kellett otthon hagynunk. A legidősebb alig 4 éves volt, a legkisebb 9 hónapos. Nem vihettük őket vissza, mert ez a biztos halált jelenthette volna számunkra. Nem értettünk meg a malária leküzdéséhez, s a malária különösen gyermekekre életveszélyes. Amúgy is a mi gyermekeink voltak az elsők, akik élve kerültek Uj-Guineából Németországba. De újra visszavinni őket a halál földjére, valóságos merénylet lett volna ellenük.

Még mindig vannak emberek, akik a külmissziót bizonyos kegyes körök kedvtelésének és rajongásának tartják. Ha így volna, meghoztuk volna vajon azt az áldozatot, hogy 9 hónapos, 4 éves gyenge korban otthon hagyjuk a gyermekeinket, s nekiinduljunk a csaknem bizonyos halálnak? Sohasem fogom azt a búcsúzást elfelejteni. Csodálatos tavaszi reggel volt. Először sültött melegen a nap a kis falura ott a Westwald lejtőjén, ahol másfél évig éltünk.

(Folytatjuk.)

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Május 16. Zsolt. 29. II. Móz. 20:1—20. V. Móz. 4:1—10; 23, 24. »El ne felejtkeztek« ez a mai Igének az alap-gondolata. Miről nem szabad elfelejtkezünk? Mindarról a jóról, amelyben Isten kegyelméből részesültünk, s mindazokról a rendelkezésekről, amelyeket tőle vettünk abból a célból, hogy ebben a kegyelemben megmaradhassunk. Ragaszkodjunk az Igéhez, abból semmit el ne vegyünk, se hozzá ne tegyünk, s ragaszkodjunk az Urhoz s az Ő szövetségéhez, amelyet kötött velünk a mi Urunk Jézus Krisztusban.

Május 17. I. Ján. 3:19—24. II. Móz. 24:12—18. V. Móz. 5:1—26. Isten jól tudja, hogy az ember könnyen elfelejtkezik azokról, amelyekről nem volna szabad elfelejtkeznie, s azért itt most szóról-szóra ismételteti Mózzsal azokat a parancsolatokat, amelyeket már egyszer kijelentett a Hóreb hegyén. S az ember ma is olyan, mint abban az időben. A bűn, a világ, a Sátán könnyen elfelejteti vele az Istentől már elnyert dolgokat. Ezért van nekünk is szükségünk folytonos figyelmeltetésre.

Május 18. I. Ján. 4:1—6. II. Móz. 32:1—14. V. Móz. 6:4—25. Isten iránt való szeretetünknek és engedelmisségünknek első sorban legközelebbi környezetünk, családjunk előtt kell megnyilvánulnia. Tegyük bizonyosságot gyermekeink előtt — mondja az Irás — gyakoroljuk őket Isten igéjének ismeretében s mikor jóra tanítjuk őket, mutassunk reá a forrásra, amelyből magunk is merítünk. Láttassék meg rajtunk Jézus békessége, szeretete, lelkének szépsége. Így leszünk áldásá azok számára, akikkel érintkezünk.

Május 19. I. Ján. 4:7—21. II. Móz. 32:15—35. V. Móz. 7:1—11. Isten gyermekei nem lehetnek felemás igában hitetlenekkel. Amennyire hangsúlyozza Isten igéje azoknak egységét, akik az Uréi, éppen annyira hangsúlyozza a különbséget Isten gyermekei s a világ gyermekei közt. Hívó ember nem léphet házasságra, üzleti viszonyba hitlennel, nem vehet részt lelki kár nélkül a világ gyermekeinek szórakozásaiban, érdekhajhászásában. A hívó ember más lelki világban él, mint a világi ember, s a maga lelki világának szabályai szerint kell élnie. S ha ez ellen vét, ezt Isten szigorúban veszi, mint a még meg nem tért ember cse-

lekedeteit, amelyeket az tudatlanságból cselekszik.

Május 20. I. Ján. 5:1—13. II. Móz. 33:12—23. V. Móz. 8:1—10. Isten nevelési rendszeréhez hozzátartozik, hogy gyermekeit meg is fenyíti, meg is sajnalgatja azért, hogy meglássa: kiállják-e a próbát, szívük igazán és egészen az övé-e. Az ilyen próba, annak, aki hittel veszi Isten kezéből, lelke megerősödésére, megújulására szolgál. Még drágább, még mélyebbre ható lesz számára Isten kegyelme és minden áldása. Ha próbákon megy át, légy csendben és tárd ki szivedet egészen az Ur előtt, s több áldást fogsz ebből meríteni, mint ha a legszembetűnőbb keresztényen munkákat végeznéd.

Május 21. I. Ján. 5:14—21. Es 55:6—11. V. Móz. 9:1—7. Két nagy tanulságot rejt magában ez a mai Ige. Egyik az, hogy Isten a legnagyobb akadályokat is elhárítja az övéinek életéből, s a legnagyobb ellenségeket is legyőzi. A másik az, hogy mind ezeknek nem szabad a hívókat elbizakodottá tenni, mintha ez az ő érdemök volna. — Isten az, aki cselekszik, és pedig ingyen kegyelemből, s ennek elnyeréséhez éppen a büntudat és bűnbánat vezet el bennünket.

Május 22. Ján. 16:23—33. Jak. 1:22—27. Luk. 11:5—13. I. Tim. 2:1—6. V. Móz. 10:12—22. »Isten szeretet« ezt olvassuk ki ezekből az Igékből Minden más felséges tulajdonsága: bölcsesége, hatalma, igazsága, szentsége a szeretetben van összefoglalva, abban éri el beteljesedését. Ez a felséges Isten szeret bennünket, s nem természetes-é, hogy tőlünk is elsősorban szeretetet kíván. Önmaga iránt és egymás iránt.

Május 23. Zsolt. 30. II. Móz. 34:1—10. V. Móz. 18:9—22. Jó volna ha a spiritiszták, jövődömondók, varázslók, olvassák ezeket az Igéket és szívükre vennék. De fájdalom, akik már beleestek az ördögnek ilyenféle hálóiba, azokat nagyon nehéz azokból kiszabadítani. Isten azonban ezt is megcselekedheti. Örkdöjünk a lelkünk tisztasága fölött!

Május 24. II. Ján. II. Móz. 34:24—35. V. Móz. 30:1—20. Minden egyes emberi lélek elé oda van tárva Isten igéjében az áldás és az átok, az életnek és a halálnak útja, s oda van tárva a nagy kérdés: melyiket választod? Nem megfoghatatlan ez a kérdés, hanem egészen világos. Már az ő-testa-

mentomi nép előtt is világos lehetett, mennyivel inkább mielőttünk, akiknél a Golgota keresztje vet reá fényt! Krisztussal-e, vagy nála nélkül? Ez számunkra a nagy kérdés, s a reá adott felelet dönti el, hogy áldás vagy átok, élet vagy halál lesz-e a részünk.

Május 25. III. Ján. Zsolt. 110:1—4. V. Móz. 32:1—18; 29. Mózes búcsúbeszédjét intézi a néphez. Ebben is Istent magasztalja, neki ad hálát, az Ő tökéletes cselekedeteiről emlékezik meg. Mikor beszéde Izráel népére tér, akkor, fájdalom, annak bűneiről, hűtlenségéről, háládatlanságáról kell megemlékeznie. Ma is sokszor járnak így Isten kiválasztott eszközei, prófétái. S azoknak szívéből is, mikor kénytelenek szemére háyni Isten népének a bűneiket, ez a sóhaj tör elő: Vajha eszesek volnának, megértenék ezt, meg gondolnák, hogy mi lesz a végök!

Május 26. Márk 16:14—20. Csel. 1:1—11. Luk. 24:50—53. Kol. 3:1—4. Zsolt. 110. Isten felmagasztalta az Ő szent Fiát, fölemelvén Őt a maga jobbára. S Krisztus azóta ismét ott van a dicsőségben, míg a földre Szentlelkét küldte el, hogy a Lélek gyűjtse össze számára a sereget, amellyel együtt majd uralkodni fog teljes hatalommal és dicsőséggel itt a földön, ha újra eljön. Az Ő eljövételének napja haragnak és ítéletnek napja lesz ellenségei számára, de örömmel és kiadalmak napja népe számára, amely dicsőséggel siet elébe, szentséges öltözetekben a seregyűjtés napján.

Május 27. Kol. 1:1—8. IV. Móz. 6:22—27. V. Móz. 33:1—5. 26—29. Mózes már tudja, hogy nem csak Áron, hanem ő sem mehet be a földi »igéret földjé«-re. De készül a menyeyi hajlékba, amely el van készítve számára, s áldást mond a népre, amelyet itt kell hagynia. Tudja, hogy velük marad az, aki jobban szereti őket, mint ahogy ember szeretheti, s éppen azért boldognak mondja Izráelt. Lehet-e nagyobb boldogság, mint tudni azt, hogy »hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai? Ismered-e ezt az Istent? Erzed-e, hogy hordoznak ezek az örökkévaló karok?

Május 28. Kol. 1:9—23. Zsolt. 42. V. Móz. 34:1—12. Mózes olyan kegyelemben részesült, amelyben senki más a földi emberek közül. Isten maga temette el és sírját egyedül Ő tudja

és Ő őrzi. Emberi kezek nem nyulhattak hozzá. S Isten igéje tesz róla bizonyosságot, hogy nem támadt több olyan próféta Izráelben, mint Mózes volt. Úgy van, nem támadt az emberek közül. De eljött az igazi Próféta, Főpap és Király, a mi Urunk Jézus Krisztus. Áldassék az Ő szent neve!

Május 29. Ján. 15:26—16:4. I. Pét. 4:8—11. Ján. 7:33—39. Ef. 1:15—23. I. Ján. 1:1—4. Jánosnak ez a levele talán minden apostoli levél között a legjobban nevezhető így: a bizonyosság levele. Nem mintha Pál apostol levelei szintén nem volnának tele szent bizonyossággal, de ő, aki Jézus földi életében nem tartozott tanítványai közé, nem szerezhetett olyan tapasztalatokat, amilyenekről itt János bizonyosságot tesz. »Amit szemünkkel láttunk, amit kezeinkkel illettünk, amit füleinkkel hallottunk, arról teszünk bizonyosságot.« Valami kimondhatatlan erő van ezekben a szavakban. Valóban alkalmasak arra, hogy a hívők lelke beteljesedjék örömmel.

Május 30. Zsolt. 31. IV. Móz. 22:1—20. I. Ján. 5:1—10. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn bennünk, akkor önmagunkat csaljuk meg. A bűnt fel kell ismernünk magunkban, a maga teljes utálatosságában, de nem kell kétségbeesnünk miatta. Ha bűnünket meglátjuk és megvalljuk, akkor Isten megbocsát, mert szent Fiának vére megtisztít bennünket minden bűntől. Oh, milyen boldog bizonyosság, milyen kimondhatatlan békeség! Tapasztalad-e már?

Május 31. Kol. 1:24—29. IV. Móz. 22:21—41. I. Ján. 2:1, 2. Isten gyermekei számára az a természetes, hogy ne vétkezzenek. Nekik a bűn többé nem lehet életelejük, Jézus kiszabadította őket abból. Számukra a vétkezés természetellenes kisiklás, de ha megtörténik, van Szószólójuk az Atyánál, akinek nevében odajárulhatnak bűnbocsánatért az Atya színe elé, mert Krisztus engesztelő áldozatára hivatkozhatnak. »Nincsen immár semmi kárhözátásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak« — mondja Pál apostol is (Róm. 8:1.). Egybehangzó az apostolok bizonyoságtétele. Visszhangot ad-e rá a te szíved is?

Vargha Gyuláné.